

Tarzan

VAN MANFRED BRIESE
UT ESENS

De Euro ut mien Knipp laat ik in sien Pool fallen. De Mann an d' Grund kickt hoog, bedankt sük, kickt weer up sien Hannen. De sünd schön. Pleegt Fingernagels.

Dat Gesicht! Waarher kenn ik dit Gesicht? Ik bün al en paar Stappen up de Lange Straat wiedergahn, daar holl ik nochmaal an.

So heel genau hebb ik sien Gesicht neet aneken. Doo is meesttieds neet, is je ok scheenerlik. Se sitten up de Grund in de Footgängerstraat, hollen hör Pool hen, nögen di, d'r wat intosmieten. Man du höörst ja ok woll rare Saken over sükse Lüü. Dat se hör Benz um d' Hörn stahn hebben, dat se ok hör Kinner de Hand uphollen laten un in Harvst tosamen na Mallorca flegen.

För Minsken, de 't würrlek slecht geiht, spend ik Jahr för Jahr en bietje. Brood för de Welt, Eerdbevernopfers, Foor för de Deren van d' Familienzirkus, de in 't Winterquarteer Smacht lieden.

Wenn du elkeen, de up de Straat sitt, ut Mitgeföhl Geld in de Pool smieten deest, denn harrst du sülvst nix mehr to bieten.

Man dit een Gesicht geiht mi neet ut de Kopp. Vör 't Steakhuus in de Lange Straat seet he. Waar de Lüü mit vullfreten Liev ut dat Lokaal stapen.

Waarher kenn ik de Mann?

Ik will dat weten. Also dreih ik um, gah de Padd weer torügg. Van wieden beluur ik hum. Gries Haar rund de Kopp

MANFRED
BRIESE

umto, Baart un Kopphaar. Ogen un Nöös - mehr is van de Minsk neet to sehn. Ofreten Kleddasch. Man neet fuul, anschienna.

Ik hebb 't! Dat kann doch neet angahn! Ik wedd mien lest Euro daarup, dat he 't is! Wi sünd tosamen in d' Schooldennst komen, vör sowat dartig Jahr is dat west. Tosamen

weren wi in 't Schoolamt, müssen de Eed ofleisten up dat Grundgesetz. Un dat wi keen Geschenken annehmen wullen.

Johannes - Fliet? Fliet, ja, Hannes Fliet! Dat is he, hier up de Straat. Dat he tweemaal dör dat tweede Examen rasselt weer, hebb ik noch höört. Verheiraadt weer he, mit en söte Blondi. Oh wat weer de nüdelk! Harr he neet ok Kinner?

He muss rut ut de Schooldennst. Man wat daarna mit hum weer, is mi neet mehr to Ohren komen.

Ik versöök 't: „Hallo! Wi kennen uns. Du büst doch Tarzan!“ So harren de Kinner hum nöömt, de Muskelprotz. He gung mit hör na 't Swemen.

Heel kört tillt he de Ogen up. Schüddkoppt.

Bün ik nu overtüügt, dat he 't is? Daar is wat de Ogen umto, dat bestarkt mi in mien Menen.

He kickt vör sük up sien Pool.

As ik en paar Meter wieder bün, kann ik 't neet laten: Ik dreih nochmaal de Kopp torügg. Nettakraat krieg ik mit, wo he futt weer wegkickt, as he mien Blick gewahr word.